

ponatis iz knjige

UDK 886.3:639.1 Snežniško gospostvo
prejeto: 18. 4. 2000

Vinko Sterle

upokojenec, pisec lovskih zgodb
SI-1386 Stari trg pri Ložu, Iga vas

Fant, to pa so čekani in pol!

IZVLEČEK

V treh lovskih zgodbah iz knjige *Fant, to pa so čekani in pol* (Žbrinca, Sežana 1994) nas avtor popelje v čas pred in po prvi svetovni vojni, ko je v otroštvu prisluhnil resničnim lovskim zgodbam, ki sta mu jih pripovedovala ded in stric, poklicna logarja in lovca knežje družine Schönburg Waldenburg.

SUMMARY

BOY, THESE ARE BIG FANGS!

In his three hunting stories *Fant, to pa so čekani in pol* (*Boy, these are Big Fangs!*) (Žbrinca, Sežana 1994) the author takes us to the time before and after the First World War, when he as a child listened to true hunting stories told by his grandfather and uncle, professional foresters and hunters of the princely family Schönburg Waldenburg, the owners of the Snežnik estate.

Ključne besede: snežniška divjad, lov, lovci, princ Herman

Princ Jurij Schönburg Waldenburg v lovski uniformi (fotografija last grad Snežnik).

TRI LOVSKE ZGODBE

STRIC LOJZE

Kaj je o Schönburgih menil moj stric Lojze?

Zagnanega in ambicioznega logarskega pripravnika je Herman Schönburg hitro opazil. Imel je pač izostren čut za opazovanje in ocenjevanje ljudi. Posebno pozoren je bil na Lojzetovo slo po učenju tujih jezikov. Gozdarje, ki so bili z nemškega govornega območja, je tako rekoč prisilil, da so z njim govorili po nemško, kar je bilo večkrat za vse naporno. Toda uspeha ni manjkalo, v dobrih treh letih je fant tekoče govoril nemški in italijanski jezik.

Od divjadi ga je posebej zanimala jelenjad, ki ji je Schönburg namenjal posebno pozornost. Lojzeta je Herman poslej vzgajal in skrbel za njegovo strokovno izobraževanje. Dvakrat ga je za nekaj mesecev napotil v Nemčijo, kjer so ga njegovi ljudje obdelovali v lovskih veščinah in običajih, predvsem pa v strežbi visoki gospodi. Že priletnega sem nekajkrat videl, ko je stregel ob ključnih priložnostih; s posodo in krozniki se je igral kot žongler s svojimi pripomočki.

Vse skušnje je dobro prestal in postal Schönburgov osebni lovec, to pa takrat ni bilo prav lahko. Skrbeti je moral za izpolnitev gospodarjevih načrtov in želja glede lova, od organizacije do izvedbe, posebej zahtevna pa je bila priprava trofeje. Po končanem lovu je moral, v črni obleki, beli srajci, z metuljčkom in v belih rokavicah, skrbeti za gospodarjevo udobje.

Kot človeka in gospodarja je Hermana cenil; bil je dober do ljudi, zahteven glede reda v gozdu in učinkovite gozdarske službe. Glede lova pa je, po njegovem, pretiral. Vsake stvari ali živali je bilo škoda, povsod je vtikal svoj nos, kar je kot njegov osebni lovec še posebno občutil. Ko mu je predlagal odstrel lihega kronskega šestnajsteraka na Obramcu, ga je moral večkrat opazovati in pripovedovati o njem podrobnosti.

"In kaj misliš, nazadnje je ta bog prekleti zahteval, da mu po spominu skiciram jelenovo rogovje! Kaj sem hotel, moral sem."

Kako so tega jelena lovili, pa naj v svojem slogu opiše stric sam: "Na vrhuncu ruka sem preverjal, ali je jelen še v svojem okolišju; bal sem se, da se iskani ne bi premaknil, pod strel pa prišel nepoklicani. Stanje je bilo videti normalno in naslednjega dne zarana smo odšli. Med vožnjo s konjsko vprego smo se ustavljali in prisluškovali, rukalo je več jelenov in kazalo je, da so kar razporejeni. Na običajnem mestu sva pustila oba konjarja z vprego in odšla v jutranji hlad gozda. Med potjo sem še enkrat ponovil, kako sem si lov zamislil, in stari končno le ni imel nobene pri-

pombe več. Postavil sem ga na deloma že poraščeno, a še kar dobro pregledno poseko. Okolica je bila mirna, daleč proč pa je bilo čuti redko rukanje. Počasi sem začel izzivati, da bi ugotovil, kakšno je jelenovo razpoloženje, predvsem pa, kje se zadržuje. Kar dolgo se ni odzval, naposled pa se je oglasil s kratkim rukom in godrnjavimi stoki. Gopodarju sem z roko molče pokazal v nasprotno smer in ko je prikimal, sem se začel umikati z občasnim oponašanjem rukanja. In kot nebodigatreba se je začel oglašati še drugi jelen. Po mladeniški zaletavosti sem kar vedel, da ni pravi. Upal sem, da nama pravega ne bo speljal. Na moj zadnji izziv pa se je zaslišal želeni bas izbranega, in to verjetno že kar blizu čakajočega Schönburga. Zaradi jelenčka, ki nas je motil, nisem več čakal, čeprav bi po običajni navadi moral, temveč sem s palico začel kar krepko otepati po leskovem grmu. Ko sem k ustnicam prislanjal rog za naslednji izziv, je počilo. Smo ali nismo, sem se vprašal, malo časa je trajalo vse skupaj. Stal sem in poslušal. Sam mir, nobenega rukanja več. Še ptiči so obmirovali. Čakam in hodim, pa nihče ne pokliče. Če je za vse prav, pa naj bo še zame, si mislim. Nazadnje sem pa le moral k gospodarju. Že od daleč sem ga zagledal, kako stoji na mestu, s hrbtom obrnjen proti meni. Kakor hitro me je začutil za seboj, je z iztegnjeno roko obrnil palec navzdol, kar je pomenilo, da je jelen padel. Nato pa je z dlanjo zamahnil tako odsekano, da nisem niti malo podvomil o njegovi želji, da bi bil sam. Torej ne smem še videti jelena. Bog aleluja, sem si dejal, zdaj pa se bodo začele njegove monade. Stran, pa stran. Če je tebi prav, je tudi meni. Zleknil sem se v vresje, čakal in kadil. Ko sem se naveličal, sem kar na svojo roko odšel po voznika, da pridobimo vsaj malo časa. Preden bom mogel k jelenu in ga iztrebiti, bo tudi še trajalo. Nazadnje pa sem, neglede na vse manire, kar odšel na kraj, da vidim, kaj se dogaja. Pa sem imel res kaj videti. Stari je jelena držal za rogovje in jokal, mona sakramenska - spet sem moral stran. Zdaj mi je bilo pa že vseeno, tudi če jelen začne smrdeti. Tako je bilo, dečko moj. In še to - jelen je bil pravi. Kmalu se mi je posvetilo, zakaj je stari zahteval skico njegovega rogovja: hotel ga je prepoznati, preden bi ukrivil prst."

Pa še dopolnimo sliko o Lojzetu kot lovcu in gozdarju. Drugo svetovno vojno je z obema sinovoma, ki sta bila partizana, preživel in do upokojitve delal kot lovec gojitvenega lovišča v Snežniku. Vendar se v povojnem novem svetu ni več tako znašel kot v starem. Začeti je moral znova. Vojna mu je uničila imetje in precejšnje prihranke od ulova kožuharjev in posredništva za tržaške trgovce. Predvsem pa je bil osebno in poklicno vajen spoštovati absolutne avtoritete, med

katere po gornji pripovedi ni sodil jokajoči Schönburg, ki ga je dejansko postavil na noge.

Najhujše pa je bilo, ker ni imel dlake na jeziku. Ob neki priložnosti sta se hudo spopadla z mojim očetom, ki mu je očital neprimerno vedenje po končanem lovu v večji lovski družbi z vidnejšimi predstavniki javnega in družbenega življenja. Razgret od pijače in burne razprave je hotel postaviti piko na i, ko je vstal in zaklical:

"Kaj hudiča se šopirite, bili ste berači, ko sem bil jaz gospod!" Nekaj takih nastopov je bilo dovolj, da je bil potisnjen v ozadje. Škoda je bilo sposobnega strokovnjaka, ki pa se nečesa le ni mogel naučiti. Česa?

Številni domači in tuji lovci so ga hvalili, kar mu je bilo v veliko zadoščenje za mnogokrat tudi neutemeljene napade. Enemu od njih sem bil tudi sam priča.

Po službeni dolžnosti sem se moral nekemu predstaviti. Še dobro nisem izrekel svojega priimka, ko se mi je vnesel v obraz z ostrim vprašanjem:

"Ali je Lojze tvoj oče?"

"Ne, stric mi je!" sem odgovoril.

"Tisto je en navaden osel!" je pribil srdito.

Seveda sem malo osupnil, pa ne prehudo. Na srečo mi je stric že pred časom pojasnil vzrok tega nesporazuma. Ker je bilo očitno, da je imel stric še kako prav, sem "visokosti" skoraj še v isti sapi odgovoril:

"Žal mi je, a tudi stric nima kaj boljšega mnenja o vas."

Lojze se je v dvainosemdesetem letu starosti mirno preselil v večna lovišča.

SPOMINI NA DEDA

V drugi polovici preteklega stoletja je začel Herman Schönburg-Waldenburg, lastnik graščine Snežnik, poleg Avstrijcev in Čehov, nameščati tudi domačine, ki so kot priučeni gozdarji in lovci lahko dosegli največ stopnjo nadlogarja. Čeprav tujec, je močno pognal korenine v naših tleh. V te kraje je iz Nemčije prihajal občasno, največ v zgodnji jeseni, večkrat s številnimi gosti. Z namestitvami domačinov je hotel, če ne odpraviti, pa vsaj ublažiti odtujenost in prepad med vodilnimi tujci in domačini - telesnimi delavci. Tega se je lotil z veliko volje in energije, sodeloval je tudi osebno. Naučil se je slovenskega jezika in se v njem pogovarjal z delavci in nameščenci. Velike,

32303 hektare obsegajoče posesti, z ogromno negovanimi gozdovi, ni pretirano izkoriščal, ker za to kot lastnik jeklarn v Nemčiji ni imel potrebe. Predvsem pa je bil osebno zelo, celo pretirano skromen. Končni cilj mu je bila vzorno urejena in vodena graščina ter pomoč malim kmetom in vaškemu proletariatu z dninarskim zaslužkom in spolovinarstvom. V pozna leta je ostal sam, zaradi platonične ljubezni do nesojene mu mladenke, katere starši niso dovolili zakonske zveze. Ko je po dvaintridesetih letih zakona izvoljenka ovdovela, sta se poročila, seveda pa je bilo za potomstvo prepozno...

Tako so v teh krajih nastajale slovenske gozdarske rodbine. Med večje sta šteli Martinčičeva z osmimi in Sterletova s šestimi gozdarji. To je bila prava šola v naravi, ki so jo uspešno končali in postali strokovno usposobljeni gozdarji in lovci. Prispevali so k narodni samobitnosti, bili na mestu, ko jih je potrebovala domovina in po drugi svetovni vojni prenašali izkušnje na mlade lovce in gozdarje.

Zanimiv je bil že sam izbor rodbinskih glavarjev, Jožeta Martinčiča in Franca Sterleta, za snežniška logarja. Oba sta bila "fanta Slavonca". V njunih deških letih so z Notranjske pozimi odhajale organizirane skupine delavcev na delo v godove Slavonije. Tam so sekali hraste in ročno tesali železniške pragove in plohe (doge) za sode. To je bilo naporno zimsko delo, ki so ga zmogli le mladi in zdravi ljudje. Uporabljali so preprosto orodje in imeli skromen jedilnik.

Na delovišču si je skupina postavila kočo - bajto, da so imeli streho nad glavo in bili vsaj malo zavarovani pred mrazom. Pogradi so bili ob vzdolžnih stenah koč, med njimi pa je vso noč gorel ogenj, da so moški počivali v primerni toploti. Vzdrževanje koč, priprava drv, kuhanje hrane, prinašanje vode in skrb za nočni ogenj je bilo delo "fanta". To je bil navadno deček, star med dvanajstimi in štirinajstimi leti. Postopoma pa so ga privajali tudi na sečnjo in tesanje. Če je bil dovolj močan, spreten in delaven, je s šestnajstim letom postal že pravi član skupine. Moj ded Franc Sterle se je večkrat postavljajl s svojimi osmimi zimskimi pohodi v Slavonijo.

Snežniški gospodar je to kruto delo in življenje v gozdovih Slavonije poznal. Ko se je odločil za nameščanje domačega logarskega osebja, je kandidate izbiral predvsem med "Slavonci". Računal je, da bo dober vodja in organizator tisti, ki zna sam delati, kar zahteva od drugih. Poleg teh delovnih navad je maral kandidat za logarja imeti še veselje in smisel za lovstvo. Gospodar se je pogosto pogovarjal s kandidati in tako spoznaval njihova nagnjenja. To je doletelo tudi deda in ga, kot mladega in še ne dovolj izkušenega, spravljal v velike

zadrege. Vse pa je dobro prestal in gospodar mu je dejal:

"No, če te zanima služba logarja, se jutri oglasi pri oskrbniku graščine!"

Za deda je bilo to veliko priznanje in začelo se je novo poglavje v njegovem življenju. Logarskih veščin se je hitro učil, gozd in les je pač dobro poznal. Težje pa je bilo z lovom, kjer je bil začetnik, gospodar in njegovi gostje pa po nemško zahtevni in natančni lovci. Ker je sčasoma le vidno napredoval, ga je Schönburg priporočil tudi svojim gozdarjem in lovskim mojstrom.

Ded se je kmalu seznanil z gospodarjevimi navadami in načinom življenja. Postal je bolj sproščen in samozavesten, kljub temu pa se je pametno držal nasveta nadgozdarja Jerovca: Več poslušaj, manj govori!

Včasih pa gredo stvari le po svoje. In to se je zgodilo neke pomladi, ko sta šla na velikega petelina v Berinščkovo drago.

Prenočevali so v preprosti lovski koči in navada je bila, da je lovec vodnik spal z gospodarjem v istem prostoru. Ko sta slačila hlače, je dedu postajalo čedalje bolj vroče. Sam je bil oblečen v dobre flanelaste spodnjice, na gospodarjevih pa je bilo več kot deset različnih krp - vse so bile pošite. Kako iz zadrege? Ne da bi kaj dosti razmišljal, je gospodarju dejal:

"Gospod princ, malo boljše gate pa bi si ja lahko privoščili!" Prizadeti pa je udaril nazaj:

"France, ti si prav tak kot moje gospodinje. Vse bi zmetale proč, samo da jim ne bi bilo treba šivati, ampak jaz jim tega veselja ne privoščim. Stvari se operejo, zašijejo in nosijo naprej!"

In ded je tega večera dolgo premišljeval, kakšen narobe svet je to. Multimilijonar, ki sam ne ve, kolikšno je njegovo bogastvo, nosi spodnjice, ki bi se jih sramoval zadnji kočar v fari.

Že v poznih letih je moral ded sprejeti še eno, lovskih doživetij nenasitno nadlogo - najmlajšega med svojimi vnuki.

Bila so me ena sama velika ušesa, ki so prežala na vse, kar se je dogajalo v naši hiši in bližnji soseski. Iz vsega, kar sem zvedel, sem si postavil svoj svet predstav, ga s poizvedovanjem in vprašanji dopolnjeval, da se mi je vse globoko vtisnilo v spomin. Ded je bil neizčrpen vir lovskih zgodb, ki sem ga izdatno izkoriščal, kadar je bil razpoložen.

Dolgo pa se je upiral, da bi me vzel s seboj na lov. Končno je le popustil, ko sem bil star sedem let in je spoznal, da drugače ne bo miru pri hiši.

Na predvečer zimskega dne sva šla na race, ki so letele z zamrzujočega Cerkniskega jezera na naše tekoče potoke na večerno pašo. Mati me je dobro oblekla in pokrila z volneno kapo, ki je bila zaradi raznobarnih vzorcev vse prej kot za lov primerna. Že doma, pa tudi med potjo, sem moral

poslušati, kako naj se na lovu obnašam. Ded je verjetno že kar slutil, da mu bom kaj zakuhal.

Za zajetnim deblom jagnedi sva čakala pri vaškem kalu, skozi katerega teče majhen potoček. Sneg je dušil utripe večernega življenja na vasi, okolica pa je bila zimsko spokojna. S padajočim mrakom so se kot na ukaz začeli oglašati zvonovi vaških cerkva. Videti je bilo, kot bi pojoči bron vabil in usmerjal jate rac na prelet. Na gorskem sedlu pri Varhu so se zaslišali prvi streli. Švist številnih peruti v zraku je napovedoval zelo močan nalet.

Ded me je potisnil v čepeči položaj med drevesno deblo in razkorak svojih nog. Ko sem pogledal kvišku, je dvignil kazalec desne roke pred ustnice - torej je šlo zares. Videl sem, kako je nameril puško na sredino kala in obmiroval kot kip. Po zvokih peruti sem tiho štel jate, ki so letele v obeh smereh vzdolž potoka. Kmalu pa je ena začela krožiti nad kalom in to vedno niže. Slišati je bilo tudi že prve kratke gagajoče glasove.

In tedaj sem se začel zavedati svojega neugodnega položaja, v katerem sem čepel kot kujav maček, povrhu vsega pa še videl nisem ničesar. Ostro žvižganje račjih peruti se je spremenilo v šumenje, ko so pred pristankom na vodi zavirale. Počasi sem se nagibal na levo, se naslonil na roke in samo malo dvignil glavo. Bil sem rešen. Nad vodo je kot živa plamenica lebdela manjša jata rac, ena ali dve sta se že dotaknili gladine.

Naenkrat pa je ostal samo privid nad vodo, v katerega sem mežikal, obližujoč si suhe ustnice. Race so se kriče razpršile na vse strani in jaz sem pozabil, kje je moje mesto. Šele trda dedova roka me je vrnila v resničnost, ko me je zagrabil za lase in krepko stresel. Za nameček pa je še kapa v širokem loku odletela v vodo. Jezen je praznil puško in kričal name:

"Zdaj pa imaš, butica sakramenska - marš domov!"

Bojazen, kaj bo dejal šele oče, me je nagnala v jok, ki je končno omehčal tudi deda. Namesto rac sva začela iz vode pobirati mojo namočeno kapo.

Po vrnitvi domov naju je, kljub neuspelemu lovu, čakal topel čaj. Srebal sem ga sedeč v kotu na gorki krušni peči in od strani pogledoval deda, ki je sedel na zapečku. Da bi pretrgal neprijeten molk, sem bleknil: "Saj bova še šla, ali ne?"

Ded me je samo resno ošvrknil s pogledom, dejal pa ni ničesar.

KAJ TI STRELJALA MEDVED?

Prezgodnji sneg je presenetil ljudi in živali. Graščinski so nadzorovali lovišča in pomagali divjadi. Zgodnjega jutra sta ded in stric France pri Zverinjaku zaslišala režanje, udarce in stokanje živali. Sprva sta menila, da gre za napad volčjega krdela, ko pa sta pritekla na rob globoke vrtače, sta zagledala medveda, kako s prednjima šapama udarja in trga stegna v snegu pešajočega jelena.

Medved se za njuno kričanje ni kaj prida menil. Šele po več streljih in odločnem nastopu obeh lovcev se je začel godrnjaje umikati. Večkrat se je ustavil in gledal nazaj, kot bi se hotel vrniti, toda pred sikajočimi strelji je končno odhlačal. Zdaj se je vedelo, kdo je enega jelena pobil in skoraj celega požrl, drugega pa poškodoval, da so ga morali odstreliti.

Odločili so se, da se medveda odstrelji. Pravico do tega si je pridržal gospodar Herman Schönburg-Waldenburg, ki je odredil, da ga bo odstrelil v pogonu.

Priprave so stekle in kot običajno so bile temeljite. Za gospodarja je bilo napravljeno posebno stojišče. Streljal naj bi s puško medvedarico, ki se je kot dvocevka polnila s krogelnimi naboji kalibra devet milimetrov. Za pogon so bili izbrani izkušeni logarji z zanesljivimi puškami, razporejeni na primernih razdaljah, da bi v primeru nevarnosti lahko varovali drug drugega.

Začetek lova je bil uspešen. Lovci v pogonu so pred seboj kmalu zaznali medveda. Lomljenje dračja v zaraščenem delu gozda in glasno spremstvo vreščecih šoj je kazalo smer njegovega umika. Nekateri so ga celo od daleč videvali, kako se premika v želeni smeri. Kmalu pa je zadeva postala zaskrbljujoča, ko so videli, da se razdalja med njimi in medvedom zmanjšuje. Očitno je bilo, da zver, ko se premika vzdolž pogona, išče možnost, da bi pobegnila. Skozi vrsto potiskajočih jo lovcev ni bilo mogoče, spredaj pa je nagonsko čutila nevarnost.

Vodja pogona je ocenil, da bodo uspešni le, če bodo medveda energično potisnili pred čakajočega gospodarja, zato je pritisk stopnjeval. Z glasnimi ukazi je bodril lovce, bil je prepričan, da bo lova konec, kakor hitro bodo medveda potisnili čez vzpetino pred njimi, kajti za njo je bilo Schönburgovo stojišče.

Goščava vrh vzpetine pa je razpolovila vrsto lovcev in desni konec se je pod goščavo srečal z medvedom na razdalji dobrih štiridesetih korakov. Očitno je bilo, da je medved zaznal čakajočega strelca. Pričakal jih je preračunano, da z grožnjo, pa tudi z napadom, izsili pot skozi njihovo vrsto spet v prostost.

Vzpenjal se je na zadnje noge, s prednjimi pa divje zamahoval ter režeče grčal. Pred njim so bili logarji Češnjavec, Martinčič, Koren in Sterle. Začelo se je psihično izčrpavanje - kdo bo omagal? Medved je silil nazaj, lovci pa niso popuščali. Gospodar ga je s stojišča sicer videl, pa zaradi lovcev ni mogel streljati.

Martinčič, logar iz Grajšovke, je bil manjše, čokate postave, toda mož odločnih dejanj. Medved si jih je zapovrstjo ogledoval, začel še bolj groziti in rjoveti, končno pa zakoračil proti Martinčiču. Ta pa je bil pripravljen. S puško na strel je zakričal:

"Kruce duš - dajmo ga!"

Ded je vedel, da bo šlo vse po zlu, če bo Martinčič streljal, vodje pogona pa trenutno ni bilo na mestu, da bi ukrepal. Ko je Martinčič dvignil puško k licu in se začel nagibati naprej, je bilo več kot očitno, da bo svojo nakano izpeljal do konca. Ded je poskušal rešiti, kar se je v takem metežu rešiti dalo. Martinčičevemu sosedu je zaklical:

"Koren, udari hudiča!"

Koren je vedel, kaj ded misli, ker je kljub stiski ohranil prisebnost. V dveh skokih je dosegel Martinčiča in ga sunil, da je ob sunku izstreljena krogla šinila mimo medveda in na srečo precej stran švisnila tudi mimo Schönburga na stojišču. Bilo je hudo, kajti možje so nihali med strahom in dolžnostjo, končno pa je šlo tudi za čast njihove možatosti.

Medvedov napad je bil tako odbit. Poskušal se je oddaljiti v levo, obiti goščavo in jo mahitati v varno zaledje.

Takrat pa je spregovorila Schönburgova puška. Dobro namerjena krogla je medveda ustavila, kot iz vampa prihajajoči stoki so pričali, da je "dobro" opravila svoje delo. Medved se je počasi sklonil in naslonil na brado. Z zadnjima nogama se je potiskal naprej, kot bi hotel napraviti preval. Stojte je poginjal, dokler se ni mrtev zgrudil pred preganjalci.

V zmagoslavnem razpoloženju je sledila skromna zakuska. Možje so se komaj polglasno pogovarjali, saj gospodarja ni bilo motiti. Očitno je bilo, da v duhu ni bil z njimi, pa mu tega niso zamerili. Vedeli so, kako resno ta človek jemlje vse v življenju - delo in ljubezen, lov pa še posebej. Niti z besedico ni ničesar pohvalil, niti grajal. Pa vendar.

Pravi zadnji pogon brez protokolarne zadržanosti pa je šele sledil pri Jernejevcu v Kozariščah. Z malo zamude se ga je udeležil tudi vodja lova Kibic. Schönburg je Kibicu ocenil potek in konec lova in končal z besedami:

"Danes sem videl, da so naši logarji res fantje od fare!"

In vino je teklo, pa tudi govorilo. Že malo okajeni nadlogar Kindler je silil v Martinčiča:

"Kaj ti streljala medved?"

"In kaj bi naredila ti, prekleta rit oberštajerska, bi pustila da bi te zajahal, kaj?!" ga je poplašal Martinčič.

Gostilna se je po takih dvogovorih lomila od smeha in Kindlerja je minila volja, da bi še razpravljal z odrezavim Martinčičem.

Čas se je hitro odmikal in morali so k zasluženemu počitku. Naslednji dan jih je spet čakal gozd. V zavesti in zadoščenju zaradi dobro in srečno končanega lova so se veselo pozdravljali. Češnjevec in Koren pa sta si za slovo pela njenega Ogjarja.

ZUSAMMENFASSUNG

Drei Jagdgeschichten

In drei Jagdgeschichten aus dem Buch *Fant, to pa so čekani in poli* (Žbrinca, Sežana 1994) schildert der Autor seine Jugend vor und nach dem ersten Weltkrieg, als ihm sein Großvater und sein Onkel, Berufsforstwarte und Jäger der fürstlichen Familie Schönburg-Waldenburg (Besitzer der Herrschaft Schneeberg) echte Jagdgeschichten erzählten.